

Redacció i Administració: CALABRIA, 104, 2. on	<h1 style="margin: 0;">EL XÀFEC</h1>	:: :: ANUNCIS :: :: a preus convencionals
Dels treballs publicats, en seràn responsables els :: sèus autors ::	Periòdic independent — ■ — Sortirà cada 15 dies	No's retornen els originals, encara que no's puguin :: bliquin ::
10 cénts.		10 cénts.

EL PERILL

Generalment ningú es recorda de prevenir-se del perill fins que ja un sofreix els efectes del mateix, i confirma això en la majoria dels cassos, aquell adagi que diu: «ningú es recorda de Santa Bàrbara fins que trona».

Es aquesta una lliçó que tots devem aprenher, no per lliurar-nos del mal que patim, sinó, de les conseqüències que més tart ha de reportar-nos.

Quin dupte hi hà que en aquest poble, aquest mal s'hi ha fet crònic.

¿Quins son els esperits que estant deserts a la realitat per a guardar-se d'aquest perill?

¿Aont son les energies per a combatrer a temps l'embranchada d'aquest perill que'ns amenaça de mort?

Jo, francament, no sabria pas aont trovar-les.

Els pobles que està massa confiats i no viuen alentats per un ambient polític, i no 'ls mou un desig reivindicador, i no'ls inspira el triomf d'un ideal, es mort, i no fà més amb aquest procedir que donar lliberament franca beligerancia a tots aquells que, mancats d'un fons de civisme i posseïts d'un fort esperit d'imperialisme, s'aprofiten favorablement de les circumstancies per a convertir-se despòticament per la seva propia influencia, en dictadors i opressors de mateix, i posan en les seves mans traidores i criminals el seu pervindre i els seus destins.

Aquest «ja ho farem» que nua fatalment en la conciencia dels pobles, ha prés aquí proporcions alarmants, degut a la manca d'idealitat entre nosaltres, el poc amor a lo nostre, i per no existir una perfecta armonia en el sentir de tots.

Malhauradament, en nostre poble, ens veiem aclaparats per l'apartament d'aquests grans factors que, sempre en totes les lluites, son precursors de la victoria.

Es verament aterradora l'obstinació dels pobles en volguer viure dintre d'aquest atrocisme suicida, sacrificant aixís les seves llibertats i ofegant les energies en benefici dels interessos particulars d'aquests vividors que, entronitzan la seva autoritat per a conculcar els drets dels mateixos.

Tothom s'accontenta amb aquell equivoat «anant passant»: però arribarà l'hora suprema, de fondre en un mateix gresol, tots els esperits amarats per un sentiment de justicia, deixant de banda totes les diferencies que'ns separan, per a emprendre una acció comú contra aquest enemic invasor, si no volem veurer l'aniquilament de nostre poble, i no volem tampoc soportar per més temps el jou que'ns endogala imposat per la tirania de «Can Petita».

L'indiferencia, com hem dit avans, causa enormes estragos en les conciencia dels pobles, siguent el nostre un dels més apoderats d'aquest mal, degut a no posseïr els homes cap d'aquestes condicions essencialsíssimes per a poguer decretar amb voluntat ferma i d'una manera decisiva, la guerra contra aquells que volen que nostre poble

sigui, no una població próspera i lliure, sinó, una població pobra, esclava i inquisitorial a manera de protectorat i baix la dictadura i sobirana regencia de «Can Petita».

Aquesta casa, que millor podríem anomenarla «Ciutadela», si bé no serveix per a tancar-hi els insurgents que noblement treballan per la seva independencia, en canvi, sí per a exercir despòticament el seu cesarisme en els afers municipals i públics, per esser l'òrbita aont hi gira la seva política, pretenint sempre que les circumstancies els hi permeten, reduir nostre camp d'acció, per a destruir-nos i poguer d'aquesta manera, en benefici seu, imposar per la força, el regim opressor que ha vingut sens cap obstacle, exercint fins ara.

Aquesta hegemonia de que ha gaudit per la feblesa dels demés, els ha valgut per a victimar amb aquella perfidia crudel i temeraria disfressada de venjança a tots aquells que, no han volgut honradament sucumbir a les seves garres i que per falta de medis de vida s'han vist obligats a inmigrar en terres forasteres.

¡Ja ho veus, poble! Aquesta gent son aquells que invocan el sagrat nom de la pau i son ells també els que inciten al poble a la rebeli amb el régim d'esclavatje a que vol sotmetre. Siguent ells l'únic destorper per a garantir la pau de nostre poble, acusen als demés de pertorbadors, i tot per no conformar-se a viurer sota un régim imperant i despòtic i per no deixar en ses mans el govern o direcció dels destins del mateix.

Tota la seva política estriba en volguer conservar son poderiu en els camps enemics a fi de no quebrantar-se el lliure exercissi mantingut fins ara i no comprometre els interessos de casa seva. Això, doncs, es lo que'l poble no ha de consentir si sent ansies de renovació. Prenem exemple de les ensenyances que ofereixen davant del mon aquestes nacions, simbol de la llibertat, en les quals plana avui amarga desolació per la defensa heroica de les mateixes brutalment amenassades per el despotisme germànic, vessant sang preciosíssima en les seves terres perque hi floreixi després més tart ben resplandenta una nova aurora plena de llibertats i democracies i auguri una nova era de pau per a aqueixos pobles amenassats per l'afany de domini. Penseu que si no ho fem aixís, serém sempre víctimes de la oligarquia d'aquesta casa i no li faltará mai tampoc un home que renegat de sos principis polítics i personals, posi en les seves mans la seva autoritat i el pervindre de nostre poble.

Aquest es el perill.

La festa del teatre de la Naturalesa

Per a dir lo que tothom sap—puig tota la premsa diària de Barcelona ja ho ha portat,—greu merit té. Els llegidors d'EL XÀFEC de segur els complaurá més sapiguer moltes coses que no han dut els altres periòdics, i principalment nostre parer, juntament amb els comentaris que'ns ha merescut la festa.

Empré abans hem de fer constar que nostre judici crític es completament indepen-

dent, puig fins no estém sotmesos per a no ser-ho ni tant sols a la influencia de la invitació; puig donada la quimera que'ns té el Kaiser Garrigá no ens l'enviá per a la festa, amb tot i ésser EL XÀFEC l'únic periòdic que's publiqui a La Garriga; per altra banda, li agraim la grolleria, que aixís no en val de menys nostre independencia, per alló que diu lo ditxo: «qué noblesa obliga».

Feta aquesta salvetat, entrem en materia.

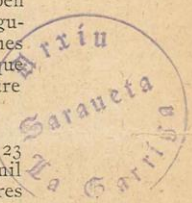
No perque no hagi sigut convidat EL XÀFEC, es creguin vostés que deix' d'estar enterat de tot lo que passa per dintre i per fora. Sí, senyors, ho sabem tot, tot, fins alló que molts voldrien que no ho sapiguéssim per por de veure-ho estampat amb lletres de motllo.

—¿I qué saben vostés?—ens preguntaran nostres aimans llegidors.

—Una pila de coses; unes que les saben molta gent, altres que no son tant sapigudes, i altres que no ho sap en prou feines ningú. Unes que se poden dir i altres que no direm... bueno, ja ho sabrán un altre dia el per qué.

—¿I quines son les que's poden dir?

—Que la festa estabá presupostada a 23 mil pessetes i s'ha pogut fer amb 18 mil (amb cifres rodones). Que l'Apeles Mestres va cobrar mil pessetes i qu'En Morera va demanar-ne primer 1.500 i gastos pagats, i després ho va fer per mil, pagant-se el els gastos, que tan tós renyeissen i retiren l'obra, que l'Alarma va fer un preu fet per 11 mil pessetes, que havia la consigna d'embotellar a En Nualart, com aixís se va fer, qu'En Fages va volguer servir als seus munyidors electorals, i al contrari de donar per subasta els kioscos, ho feu per favoritisme i per això les dugues pomes més bones («els kioscos del champagne i dels fiambres») se'ls va emportar En Joanet Petita, que per aquest mateix motiu de caciquisme electoral, el susdit Sr. Fages va fer que anés la copla de Paralada al Hotel Doré a sopar i dormir en lloc d'anar al Hotel Catalunya, essen aixís qu'En Castro Oliver, en nom de la Comissió hi havia pactat, fent-li fer un paper no gaire lluit, que'ls obrers que no varen notar la darrera vegada amb el cacic no'ls hi va donar feina com a jornalers amb els del bosc, que sis senyors més vius que'ls altres varen jugar a fet, no donant les 500 de l'ala quan varen veure que tenien que fer d'escambell per a que s'engaudissin un parell de manocs, que molts dignes i respectables caballers han sigut bescantats amb mala forma perque en ús del seu dret no s'han prestat a donar les 500 pessetes, arribant fins al extrem aquest, descantant-se qu'un d'ells, el més pela canyes de tots (i amb aquest dato ja podran vostés sapiguer quí es) va dir amb veu alta al davant de molta gent, que seguint la teoria mateixa dels que se'n desdient de donar les 500, a n'ell quan li vaig a cobrar una factura respondrà com aquell senyor, que no paga perque portará dol, qu'En Fages va deixar anar 3 o 4 recargolats d'aquells que diuen els moros quan s'enfadan (i això qu'

es de la Defensa Social), quan un auto se'n va endur a En Morera i a la seva senyora al Bosc, abans que la Comissió, de la qual es ell president, que a la festa hi va haver-hi menys públic que a les *Flors de Cingle*, que hi ha hagut un dèficit d'aprop de 4 mil pessetes i que per lo tant els que tenien accions se'ls han tornat *gestes d'ermilla*, puig se'n farán roo *peles* de veure ballar l'ós, i etc., etcetra, etc., per que no acabariem fins demà al matí si diguessim tot lo que sabem i lo que va passar.

EL VERNISSAGE

¿Qué's això del *vernissage*, d'irán vostés? Res, es una excusa per a invitar a la prempsa per a que fassi reclam de la festa, emprò, dit en francès, fà més mudat (l'any que ve ho dirán amb alemany, perque encara mudarà més, puig el francès haurà vingut a menys). Per lo demés dit en català aquesta embarnissada, sense barnís, se'n pot dir una suca-muia. Un panet amb pernil, dos del dolç o quatre del sec, un discursat d'En Fages après de memoria, dos tartamudetjos del noi del Ciment, unes gatades de l'Àrma... i deixem encendre un cigarro de vint, una estona a casa les «Hermanites»... i tornaten a casa. Si nostres llegidors se'n volen fer càrrec ben complet de l'aital *vernissage*, els hi recomanem que llegeixin *La Publicitat* del dia 24 del passat, pàgina 3 (Pàllique), que creguin que si pot sucra pà... lo qu'es en Petita ha quedat ben servit i la Comissió també (r).

LA VIOLA D'OR

Perque vegin nostres llegidors la nostra imparcialitat respecte a l'obra de ls senyors Apeles Mestres i Morera, transcribim aquí copiant-los els judicis crítiques que com a producció teatral mereixen, a tres periòdics de Barcelona, de distintes opinions i de reconegut criteri:

«EL CORREO CATALAN»

«Es la «rondalla» obra poética, muy sentimental, ingenua, quizás demasiado ingenua para un público no infantil y tal vez demasiado tenue, poco intensa, falta de vida para ser representada en un escenario natural, en cuya mano quedó descolorida la producción del autor de «Poemes d'amor».

«La música es del maestro Morera.

«Suficientemente son conocidos los méritos del insigne compositor para que haya necesitado conquistar un lauro en esta composición.

«Por esto, y aunque nos reconocemos faltos de autoridad para juzgar una partitura, permítasenos decir que la obra de Morera adolece, en parte, del mismo defecto de la de Apeles: falta de vida, naturalmente representada para que sea sentida por el espectador.»

«EL NOTICIERO UNIVERSAL»

«Dejando aparte un juicio crítico de *La viola d'or* que no cabe dentro de los estrechos límites de esta crónica, diremos tan sólo que la comedia resultó pequeña al lado de la grandiosidad del escenario que se presta para representar obras de mucho más empuje.»

«LA VANGUARDIA»

«Lo que hay es que resulta acaso demasiado infantil *La viola d'or* para ser representada ante un público de personas mayores, y sobre todo no muy propia para el llamado «teatro de la naturaleza», debido a su misma falta de consistencia, de encarnadura, digamos también de tamaño. Para ponerse al aire libre pediríamos siempre obras grandes, tragedias de Esquilo o de Sofocles; un cuento de niños es tan ligero, tan delicado, que lo deshace un soplo de brisa, lo borra, se lo lleva.

(1) En tenim un exemplar que'l deixem al qui s'en vol enterar.

«La música de Morera es descriptiva y pintoresca. A gran orquesta habría resultado más. Con la típica cobla, cuyo sonesonete de la tenora acaba por hacerse intolerable a fuerza de insistir durante la representación, nos pareció restringida y excesivamente sardanesca. Hay que cuidar de la expresión activa y del carácter. El carácter es también vida, y cuando en una obra artística se revela abusivamente por procedimientos conocidos, pierde movilidad, se sistematiza y estanca.»

Nosaltres no volem afegir-hi rés, som garrigans, i despresnar les forses del Kaiser Garrigà dirien que som mals patriotes, perque ells tenen per aitals als que no enalteixen lo que ells volen.

Emprò sí que volem donar mercès al autor de l'obra perque va vindre a pendre'ns el nostre Batlle per a posar-lo a *La viola d'or*. Sí qu'es el mateix, sino que va disfressat. ¿Que no? Vegin si aquest bocadillo que cita el de la comedia no l'aprés del noi del Ciment: «Gracies, gracies, fills meus. Això es lo que desitjo i això es lo qu'hem de desitjar, perque un altre Batlle com jo no'l trobarien ni que'l busquessin amb candelletes. Nostre Senyor en va perdre el motllo.»

Ell (lo nostre batlle, l'autentic, el garrigà) es mirava a l'altre—el del escenari—de fit a fit. ¿Quina enveja li tenia! Prou pensava si jo pogués anar vestit aixís, amb aquesta perruca, amb aquest barret, amb aquesta casaca; si jo pogués portar aquesta «mangala» amb aquest punyo tant grós que sembla un préssec mollàs, ¡quin goig que faria!

Reparin que allavores portaria dos mollàs, un al cim del bastó i l'altre potser al cap d'amunt de la carcanada.

—¿Que li embla d'aquesta festassa, senyor Josep?—li varem dir nosaltres a un amic de Barcelona que varem trobar al teatre de la Naturalesa.

—Com a goma i públic, bé; ara, el que com jo, de bona fe ha vingut expressament de Barcelona per a veure un espectacle del verdader teatre de la Naturalesa, i ve encaixonat en un tren, dinant depressa i a l'hora de més estuba del dia, arriba aquí i ha d'anar a peu fins el bosc a l'hora que canten les cigales; paga 7 pessetes de seient, 3 de tren, i del brenar i per a veure una joguina de nois i una música que des de que comensa fins que acaba se sent la tenora de la cobla ampurdanesa, com qui sent la lletania o el quiento del enfadós; vol que li digui, no'm resulta.

—Sí, pero això dona nom, dona prestigi a La Garriga, es una atracció de forasters que li fà guanyar molts quartos.

—Sí; de moment, sí; si paguessin vostés, bueno; emprò a la llarga escamentaràn als forasters. Respecte al guany, no olviden que el tall més gros, es dir, la carn se la menjan a can Blancafort, els demés son els *sin queda*, els de les engrunes. Amb això de tocar el chim-chim, en som mestres, ho tenen molt ben montat a la casa gran. Miri, fà 15 o 16 anys, quan En García Faria va fer el vedat a La Garriga, mentres els cheffis se feien, a casa seva el varen protegir per tots els medis, emprò, quan se'ls va trencar la girada i els senyors del vedat varen fer els cheffis a can Lloveras, allavores no va trigar a desaparèixer el vedat. Creguim, fan com els anglesos, sempre escombren cap a dins. Com les formigues, que tot ho porten a casa.

L'Aplec de Nostra Sra. del Camí al bosc de can Tarrés

Com cada any i amb el mateix llumient, i més si cap, ha tingut lloc aquest, la festa més bonica i típica de la colonia estiueña en el nostre poble.

Com aquesta tindrien d'esser totes les fes-

tes de La Garriga, que en pocs diners i sense castigar les butxaques del foraster, tot hom se diverteix. Aquí no cal fer accions de 500 pessetes, aquí no cal classificar les butxaques ni les voluntats. Aquí no hi entra l'estisora ni la murmuració d'aquella rodon que dient-ho amb el seu nom, se'n pot dir el safreix de Can Petita.

Allí els que no donaven les 500, eren bescantats, escarnits i fins vituperats.

Venia un i deia: nois, saben Fulano, que no vol donar les 500 pessetes; doncs, bé, acaba de comprar una casa que li costa 70 mil duros, i nos s'ha volgut sotseriure. I aquest que tal cosa deia, ja s'havia oblidat de que aquell de qui murmuraba li havia donat feina d'una casa per valor de 40 mil pessetes.

Un altre que protesta, per motius de dol, de donar els cent duros de l'acció, li sortia un del rotllo i li feia escarni dient qu'ell no pagaria cap factura quant li vinguessin a cobrar, perque portaba dol i els que porten dol no deuen pagar. Era un altre desagrait que no recordaba que la víctima que retallaba l'ajudaba a guanyarse la vida donant-li feina del seu art.

En una paraula, tots els que tenen una posició més o menys com cal, han sortit trinxats i criticats perque han refusat donar els quartos.

Emprò aquesta festa no ompla a Cal Beco, no dona els rendiments de l'altra a Can Petita i aquest es el motiu del per que no la tenen en estima alguns. Però com a xamasa, típica, divertida, quin dupte té que val molt més que la que volen que sigui la del Teatre de la Natura, que bon tros se'n manca de ser-ho.

Felicitem sincerament a l'entussista Comissió de joves que han sapigut organitzar-la amb lo seny i bon gust com cada any.

Es més, els profits d'aquesta son per a els pobres, i les coses bones Deu les premia.

En la del Teatre de la Natura, si beneficis hi haguessin hagut, la meitat havien d'esser per el Municipi de Barcelona, qu'es lo mateix que si diguessim com fer caritat al dimoni.

L'única nota desagradable durant la festa fou el temps, que un xic desapacible, en alguns moments amenassà descarregar una forta tempestat, fent que això algunes famílies de fora potser no concorreguessin a tant bella festa. Feia, no obstant, alegrar els esperits dels assistents un xic contristats per incertitud del mateix, aquella multitut que a un mateix ritme i abrás fraternal dansaven damisel-les i joves, que unit al color dels traïos de les primeres, a la varietat de tonalitats del confetti amb que foren coberts, ofería un espectacle d'esplendor i alegría.

RECORTS DE JOVENESA

(DEL ANY DE LA PICÓ)

L'obra de la temporada del quadro d'aficionats sigué un obra d'espectacle d'aquells més ben presentats.

Haviem fet molts ensajios, fins que varem fer-ne pous, quan al *Círcol de Recreo* s'hi estrenà «*Els Pastorets Nous*».

El senyor Nadal, l'autor, ell era qui dirigia; i'ls hereus de cases bones formavem la Companyia.

Fet dels papers el repartó, a mí'm tocà el *Girasol*: com qu'era el protagonista, volia pintar-mi sol.

Els que feien de pastors, molts eren veïns capdals: En Noguera i En Poy eren els dos pastors principals.

Un bé de Deu de pastores

hi havia que daven goig :
(sobre tot una, la Costa,
em feia tornar mitj boig.)

Sigué un acontejament
dels memorables, dels grans :
a més del poble, hi havia
gent dels pobles dels voltants.

Després dels *Pastorets ferem*
Judas ; un altre exitàs ;
i altres comedies quals títols
ja no me'n recordo pás.

El senyor Vilá, un bon mestre,
com actor y director,
va lograr que encara fessim
les comedies molt millor.

Fent versos i fent comedia,
sempre anaba sense un clau...
(Ja os explicaré més coses
poc a poquet, si a Deu plau.)

NOI DE CAL CABO.

NOTES

Se'ns ha dit que'ls gossos morts per haver-los-hi donat la bola son colgats aprop de l'escorxador, tant, que constitueix un perill el fet de no colgar-los degudament ; doncs solsament se'ls tira una mica de terra a sobre, insuficient per a evitar el perill que corren els caps sacrificats d'ésser atacats per les mosques i altres insectes que també podrien haver atacat els gossos morts.

Denunciem el fet a l'alcalde perquè en cas d'ésser cert prengui les mides que'l cas requereix.

• • •

Cridem novament l'atenció a l'Ajuntament sobre les velocitats excessives dels automòbils i motocicletes pels nostres carrers.

Es aquesta una necessitat que convé preocupar-se'n amb la major urgència, per posar fre a molts automovilistes que desconeixen el perill de fer alguna desgràcia, passant amb aital velocitat.

Està vist que'ls avisos que hi hà a l'entrada dels carrers es lletra morta, i en aquest cas, es preferible que's treguin, i aixís no's veurà escarnida l'autoritat de nostre Ajuntament contravertint-se les seves disposicions.

A més de lo referit, es necessari evitar a tot cost, aquestes velocitats en dies de pluja, perquè no embrutin de fang i aigua als transeunts i les fatxadades de les cases que talment queden fetes una llástima.

Al nostre entendre, no seria per demés per no reportar molt treball, ni molt gasto, dirigir-se a l'Ajuntament de Barcelona, demanant els noms i domicilis de tots els propietaris d'automòbils inscrits en el registre, i enviar-los-hi una circular amb les disposicions donades per l'alcaldia, senyalant les penes i responsabilitats en que incorrerien al no respectar les mateixes.

També podria enviar-se'n a tots els clubs. Aquest camí seria el més eficaç per a evitar aquestes molesties, i garantir la vida dels veïns.

Si no es fa aixís, els mateixos seràn els que per la seva propia mà es faràn respectar els seus drets i les seves vides.

• • •

Hem rebut el nombre 21 del valent setmanari *La Veu Comarcal*, de Ripoll, orgue dels elements catalanistes d'aquella població, els quals ardidament amb fe de convenent, propagan llurs ideals i treballen per la redenció del mateixos. Com a prova de l'obra profitosa que realitzen, copiem el següent remitat que'ns ha sigut enviat :

«L'Ajuntament de Ripoll, a petició del «Foment Catalanista» i a proposta del regidor D. Onofre Puig, ha acordat per unanimitat içar la bandera catalana en la Casa Co-

munal, al costat de l'espayola, en les diades que's costum i obligació içar aquesta.»

Nosaltres agraim sincerament el salut i els desitjem llarga vida.

• • •

Cridem l'atenció de nostre Ajuntament sobre el mal estat de l'empedrat del carrer de Samalús, pel qual es fa imposible passar-hi sens perill de ferse mal. Si no's pot arreglar amb pedres, a lo menys amb terra la que's llença a la riera.

• • •

Demanam a tothom que tingui alguna queixa a formular a les autoritats locals, els preguem que'ns la comuniquin, i si es justa, la publicarem sense donar el nom, com hem fet amb aquells que ho han volgut aixís.

LA SILUETA DE LES INDIES

Festa de Can Farrés o la Verge del camí

La verge selva, del tot original,
els aires de la copla resonaven ;
indies hermoses i tendres ballaven,
al vell compas de l'estreta fraternal.

Calor de l'india, o rosella matinal,
les ninetes del joven ensorraven ;
i un estol de marettes que gosaven,
aplaudien amb tendre humor maternal.

Doncs l'india, qual plomatje en la monya,
dintre la selva, relluia, no pas trista,
es burlaba del quiet joven ; sa nyonya.

I un senyor, sens fer cara de marista,
amb humor els hi pintava la sigonya,
passant per un verdader siluetista.

C. VILA.

LA FADA I ARQUIMEDES

Fada del bosc, canta les runes d'Europa ;
canta'l revolcament dels mars la sirena ;
els cants guerrers i destructius, causan pena
en el cor, que amb tant falsos amors topa.
Nacions que fins avui heu marxat amb popa,
amb aquests cants forgeu pesanta cadena ;
tendra pau que'ls cors respiraven serena,
es trencada pel pas bélic de la tropa.
Dels Alps-n'es espill la seva alturia ;
tot ploran l'amor gelat que mai els hi manca,
no sentireu com avans tendra canturia.
L'esperit guerrer les portes de la pau tanca ;
un cementiri serà la gran planuria,
si no vos enllasseu amb germanor franca.
Arquímides : sortiu de la tomba blanca,
i arrebateu la bilis d'eixa centuria ;
idealógica o no vostra palanca,
tombi la solera del mon ; colgui a tothom ;
única forma d'ésser etern vostre nom.

C. VILA.

XAFEGADES

Alló de que en Joanet Blancafort fa correr per tot arreu de que El XÀFEC està mal escrit, i es denigrant fer-si, i es un descredit un elogi, li direm, per lo primer—perque referent a lo demés ja li contestarem—que com individu qu'era de la Comissió de la festa del bosc, podia encarregar als d'El XÀFEC la redacció del cartell anunciador—i modestia a part—no hauriem incorregut amb garrufals equivocacions que diuen molt poc en favor d'aquests bons xicots catalanistes de l'escola de La Lliga.

• • •

Ens hem enterat que D. Josep Corrons, Dalmau, al passar per casa seva la Comissió de L'Alhambra, del ball de la festa major, per veure si desitjava alguna localitat, o per si volia contribuir a la soscripció de festes, contestà amb aquella veueta de clarinet : això seria fer caritat al dimoni.

No podia esperar menys d'ell la Comissió, tota vegada qu'és tant virtuós, i ho demostrà, no faltant cap dia en el ball, aprofitant-se de les cadires dels altres.

¡Quina desgràcia que'ls morts resuscitin !
Si no fos aixís, moltes coses no se sabrien.

• • •

No volem creure que ningú es prengué a broma al senyalar en el passat nombre les qualitats que adornen a nostre alcalde, i si fos aixís, aviat es convenceràn de la veritat.

El dia que'ls periodistes barcelonins ens feren visita, invitats per la Comissió de la festa del bosc, en companyia d'ells, hi anava el Sr. Apeles Mestres, que dongué a l'arribada, el maletí que portava a "alcalde—no sabem si a insistència d'aquest—portant-lo fins entrada de fosc, fent que la comisseració d'una senyora al veure que estaven abusant de la «candidés» de la representació més alta de nostre poble, digué : «ves a llevar el maletí del Sr. Alcalde» (textual).

Això serveix per convencer als descreguts i per posar en ridícul a tot l'Ajuntament, ja que hi anava en representació d'aquest.

Ja tenim un xisto per ell : «alcalde maleta». Si no'ls hi agrada, en buscarem un altre.

• • •

¿Saben quan varen sortir al teatre de la Naturalesa aquelles ninfes que anaven tant fresquetes, que portaven aquelles gasses per que no'ls hi piguessin les mosques? Doncs bé, quan sortien, en Fages reia amb tot plaier, naturalment, com que li recordaven els vaudevilles del Tívoli aont cada vespre hi mata l'estona, i en canvi, segons ens varen dir en Joanet Petita quan sortiren les vaporoses ninfes, va fer el Sant Marc, Santa Creu, com qui veu un llam, es va treure els rosaris i va fer girar d'esquena a tota canalla.

• • •

Els títols del socis del Teatre de la Naturalesa son d'alló més divertits. Comensan per dir que D. Fulano de Tal ha donat 500 pessetes ; que si no les perden els hi tornarán, emprò si guanyan o tenen beneficis, no li donarán cap més quarto que les 500. Això es lo que ve a dir en resum.

Després ve la firma del president, En Félix Fages, i més avall, amb lletra d'estampilla, posan textualment lo següent :

«El impuesto está en la matriz.»
Sempre se'n senten de noves. Vet'aquí que per ésser soci s'ha de canviar de sexe, emprò a les socies no els hi cal aquest sacrifici.

D. Félix, alerta en tornarse torero o tocólogo, ¿eh?

• • •

Com una nova prova de la mentalitat de nostre alcalde i fins dels seus sentiments, reparin la seva conducta durant aquests dies de la festa del Teatre de la Naturalesa.

Encara tot just fa un mes que la seva mare (a. c. s.) es enterrada, encara com qui diu se sent el só de la campana tocant a morts per el seu enterrament, quan ell tot fresquet i rialler, tot mudat i trajat, no sols va anar al *vernissage* a volguer fer l'home fent un discurs, sinó també al teatre de la Natura el dia de la funció. ¡I reia, i bromejava!

No volem fer cap comentari, emprò sí hi volem fer memoria que quan el seu antecessor, en Pólit, va tindre la desgràcia de perdre el seu pare dies avants de la festa major, per aquells dies se'n va anar de La Garriga, deixant accidentalment la vara, i fugint de tota festa.

¡Apren, *Papet*, apren!

“EL CENTRO”

— NOVITATS PER A SENYORA :: Llaneria, Sederia, Llenceria i confeccions —

MELCHOR, CULÍ i TARRÉS

Ronda San Pere, 5 (entre Plassa de Catalunya i Plassa Urquinaona) Teléfon 3678 :: BARCELONA

Rebutts els models en capes i abrics de totes classes per a la vinent temporada

Nous models en blusses i refajos :: :: :: Genres blancs a preus de fàbrica

— Madapolams Tolrà; existencia en totes les classes i ampladas —

PREU FIXO

Joan Sallés
Contractista d'obres

CARRER DE LA CREUETA, 1

AGENCIA DE TRANSPORTS

Acarreus :: Reexpedicions :: Trànsits

Ubach, Barba i Prats

BARCELONA: Primcesa, 37, (Teléfon 1297)

VICH: Plaça Major, 33, (Teléfon 142)

LA GARRIGA: Banys, 58 (Casa Xela)

Sucarana i Bellavista

Hotel Catalunya

Carrer de Gardedeu, 1

FABRICA DE SABÓ
Josep Sampera

Pi Margall, 77

CALDES DE MONTBUI

HOTEL DORÉ

Situat prop de l'estació del ferrocarril

Josep Marata

SERVEI A LA CARTA I COBERTS

— S'informa per al lloguer de TORRES —

Comas y Portavella

IMPRESSORS

Villarroel, 12 y 14 :: Teléfon 3028 :: BARCELONA

Magatzems JORBA

BARCELONA

Call, 13 i 15, Teléfon 1676

MANRESA

Born i Sant Domingo

Novitats per a homes i dones

Llaneria o Roba blanca o Camiseria

Merceria o Perfumeria o Relotgeria

Sastreria o Sederia o Sombrereria

Ornaments sagrats

Les espléndides seccions
i tarifa de preus dels

Magatzems Jorba

sempre son imitades però
mai igualades

Articles de camp i viatge.—Gran assortit en mosqueters, persianes, guardapolvos sacs de
:: :: viatge, maletes, gemelos, refajos, bates, perfumeria, matalasseria i ombrel·les :: ::

TARRADAS i C.^A

PLAÇA DE LA CONSTITUCIÓ, N.º 10

Aquesta casa té autorització de la Companyia d'Electricitat per a fer tota classe d'instal·lacions a La Garriga, L'Admetlla i Figaró.—ES FACILITEN PRESSUPOSTOS

Instal·lacions elèctriques: Força i llum

Bombetes de totes marques — Il·luminacions decoratives

Assortit magatzem de materials elèctrics: Bombes: Motors: Motors-Bombes: Aparells senzills i de luxe

REPRESENTANT A LA GARRIGA

JOSEP LLOVERAS